

en Telegrafstation paa Nørrebro. Jeg kan i saa Henseende fuldkommen henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte; det har ogsaa forekommet os fra vor Side, at det er ubilligt, at man ikke vil anlægge denne Station. Der er fra den yderste Ende af Nørrebro og, til man træffer Telegrafstationen ved Dronning Louises Bro, en meget lang Vej. Bekostningen, der er Tale om, er ikke overvejende stor, og der er en rimelig Sandsynlighed for, at denne Bekostning vil kunne forrente sig meget godt. Det forekommer mig derfor ret rimeligt og naturligt, om det høje Ting vilde bevilge denne Telegrafstation.

Jeg kommer saa til et Forslag, som jeg personlig har stillet til § 27 under Nr. 278, og som gaar ud paa at nedsætte Summen til Anskaffelse af nyt Materiel med 1,976,000 Kr. Den meget ærede Minister har ganske Ret i, at dette Forslag ikke er stillet med nogen Forventning om, at det høje Ting skulde gaa ind derpaa. Jeg har stillet det for at faa Lejlighed til at udtale mig om vore Jærnbaner, om hele vor Jærnbanepolitik. Jeg har allerede omtalt denne Sag ved en anden Sags Behandling, nemlig ved Toldlovens Behandling, og man kan jo sige, at det, jeg nu vil udtale, i det væsentlige er en Gentagelse af, hvad der en Gang er sagt; men jeg finder mig dog opfordret til at udtale mig med et Par Ord om denne Sag. Den meget ærede Ordfører har ganske Ret i, at hele vor finansielle Stilling mere og mere som Tiden er gaet, er bleven afhængig af vore Statsbaner, deres Bygning og deres Drift. Vi ere jo gaaede ind paa at anvende en ganske overordentlig stor Pengemasse til Udvidelse af Jærnbanenettet her i Landet i de senere Aar, dels direkte ved at udvide Statsbanenettet og dels indirekte ved omtrent halvt at betale de private Baner, som ere blevne anlagte i den sidste halve Snes Aar. Der er nu ingen Tvivl om, at de fleste af disse Anlæg kunne være til meget stor Nytte og ogsaa ere det for Befolkningen, og for saa vidt er det jo heldigt, at de ere blevne anlagte. Man tør vel ogsaa haabe paa, at en stor Del af de private Baner lidt efter lidt vil komme til at forrente sig, ja maaske til at forrente sig saa godt, at Statskassen faar en Smule Rente af sine Penge, skønt man skal ikke stille for store Forhaabninger i saa Henseende. Men alt er jo langt fra gjort med, hvad der er gjort, thi der staar jo ganske overordentlig store Foretagender tilbage. Jeg kan saaledes nævne Dampfærgeanlægget Gedser—Warnemünde, Anskaffelse af ny Damp-

færgebaade over Store og Lille Bælt. Der foreslaas, hvad jeg for et Øjeblik siden omtalte, Anlægget af Dobbeltsporet gennem Fyn, hvilket vel en Gang i Tiden skal føres gennem Jylland eller i alt Fald gennem en Del af Jylland; der forestaar Anlægget af en Mængde Baner paa Kryds og tværs midt igennem Jylland, som den nedsatte Kommission har anbefalet og anbefalet at anlægge som Statsbaner. Endvidere kan der komme flere private Baner til, hvortil Staten skal tilskyde det halve. Den højtærede Minister er enig med mig i, at naar alt dette skal gennemføres i en rimelig Tid, maa man komme til Anvendelsen af ca. 10 Millioner Kr. om Aaret. Desmere Grund er der da, naar man ser derpaa, at se hen til, om nu ogsaa alle de Penge, der blive anvendte, kun skulde kunne give indirekte Fordel, og om det ikke ogsaa kunde forlanges, at disse Kapitaler skulde direkte forrente sig en lille Smule. Her er det, forekommer det mig, at Faren ligger, og at Skoen trykker. Kunne disse Penge virkelig forrente sig i alt Fald dog nogenlunde, kunde man gennem Statslaan tilvejebringe de nødvendige Kapitaler, og Statens Tab vilde da kunne indskrænkes til rimelige Summer. Men hvorledes er det muligt med de Love, vi nu en Gang have, den Takstlov vi nu have, at faa Banerne til at forrente sig. Det er just Ulykken, at man ikke let ser Muligheden deraf. Det synes, at jo mere Trafikken tiltager, desmindre forrente Banerne sig, og det synes saa meget mere saa, naar man jo nødvendigvis maa tage noget Hensyn til de Nyanskaffelser, som den forøgede Trafik nødvendigvis gør. Om man saa vil stille disse Nyanskaffelser, særlig altsaa det rullende Materiel og andet, som staar dermed lige, paa § 27 eller paa § 26 eller paa § 6, det gør jo til syvende og sidst ikke saa meget til Sagen. Pengene skulle jo ud af Statskassen, og man maa saa, om man vil, fornøje sit Sind med at sige: de skulle staa paa § 27, og Statsbanerne give altsaa en Rente af 1 à 1½ pCt., eller om man siger: de kunne staa paa § 6, og Statsbanerne give altsaa ingen Rente, det gør finansielt set ingen Ting. Forholdet er nemlig ikke alene det, som den højtærede Minister udtalte, saa vidt jeg i det mindste forstod saavel den højtærede Minister som de Anmærkninger, der følge med Finansloven, at man gennem disse mange Millioner, som man i de senere Aar, men særlig i Fjor og i Aar skal udgive til det rullende Materiel, Lokomotiver, Godsvogne, Personvogne, oparbej-